

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยอห์น

ยอห์น ผู้เขียนข่าวประเสริฐนี้ เป็นบุตรชายของเศเบดี และสะโลเมและเป็นน้องชายของยากอบ ท่านเป็นคนหนึ่งในสามที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเยซูคือ เปโตรและยากอบ ท่านเป็นสาวกที่พระเยซูทรงรัก ยอห์นได้กล่าวถึงตนเองว่าท่านเป็นสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระเยซู เป็นสาวกนั้นผู้ที่พระเยซูทรงรักและเป็นผู้ที่พระเยซูทรงให้เลี้ยงดูมารดาของพระองค์

ยอห์น ได้เขียนข่าวประเสริฐนี้ขึ้นภายหลังข่าวประเสริฐของมัทธิว มาระโก และลูกา อาจเป็นประมาณปีค.ศ. 90

ท่านได้เขียนหนังสือในพระคัมภีร์ใหม่ไว้ห้าเล่มคือ หนังสือยอห์น จดหมายสามฉบับและหนังสือวิวรณ์

ยากอบพี่ชายของยอห์น ได้ถูกกษัตริย์เฮโรดฆ่าตาย (กิจการ บทที่ 12) หนังสืออ้างอิงหลายเล่มในคริสตจักรของเหล่าบรรพบุรุษระบุว่า ต่อมายอห์นได้ไปเผยแพร่พระวจนะในเมืองเอเฟซัสและได้นำนางมารีย์ไปกับท่านด้วย ในสมัยการปกครองของจักรพรรดิโดมิเนียน ท่านได้ถูกเนรเทศไปที่เกาะปีทมอสและที่นั่นเองท่านได้เขียนหนังสือวิวรณ์ขึ้น ท่านได้รับการปลดปล่อยประมาณช่วงสมัยที่จักรพรรดิเทรจันท์เริ่มครองราชในปีค.ศ. 98

เราเชื่อว่า ถ้อยคำที่เขียนในข่าวประเสริฐของยอห์นตลอดทั้งเล่มนั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้าอย่างแท้จริง ยอห์นได้กล่าวอ้างไว้ว่า ท่านได้เขียนในลักษณะเป็นคำพูดยาวๆ

ชนิด คำต่อ คำจาก พระเยซู และคนอื่นๆ พระเจ้า เป็นผู้ทรง
ประทานคำยอห์นเป็นแต่ผู้บันทึกคำ เหล่านั้น

เป้าหมายเบื้องต้นของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์น
ก็เพื่อที่จะพิสูจน์ว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของ
พระเจ้า (ยน 20:31) หนังสือยอห์นนี้ได้มุ่งไปที่คำตรัสของ
พระเยซูมากกว่ากิจการของพระองค์ เกือบจะครึ่งหนึ่งของ
ข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์นเป็นคำตรัสโดยตรงจากพระ
เยซู

โครงการ แห่ง ความ รอด ได้ รับ การ กล่าว ถึง มาก และ
ชัดเจนที่สุดในข่าวประเสริฐของยอห์นมากกว่าที่อื่นๆในพระ
คัมภีร์ (ยน 1:12; 3:15-16, 18, 36; 5:24; 6:37, 40, 47)
ทุกคนที่จะเอาชนะวิญญานจิตทั้งหลายเพื่อพระคริสต์จะ
ต้องเน้นถึงความรอดเช่นกัน ผู้ใดที่วางใจในองค์พระคริสต์
และยอมฟังในพระองค์สำหรับความรอด ผู้นั้นจะได้รับการ
บังเกิดใหม่เป็นบุตรของพระเจ้าและได้รับชีวิตนิรันดร์

พระเยซูเป็นพระวาตะของพระเจ้า

1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาตะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาตะ
ทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาตะทรงเป็นพระเจ้า 2 ในเริ่ม
แรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า

พระเยซู ผู้เนรมิตสร้างสิ่งสารพัด

3 พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่
เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์
4 ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์
ทั้งปวง 5 ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืด
หาได้เข้าใจความสว่างไม่

ภารกิจของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

6 มีชายคนหนึ่ง que พระเจ้าทรงใช้มา ชื่อ ยอห์น 7 ท่านผู้นี้ มา เพื่อ เป็น พยาน เพื่อ เป็น พยาน ถึง ความ สว่าง นั้น เพื่อ คน ทั้ง ปวง จะ ได้ มี ความ เชื่อ เพราะ ท่าน 8 ท่าน ไม่ ใช้ ความ สว่าง นั้น แต่ ทรง ใช้ มา เพื่อ เป็น พยาน ถึง ความ สว่าง นั้น 9 เป็น ความ สว่าง แท้ นั้น ซึ่ง ส่อง สว่าง แก่ ทุก คน ที่ เข้า มา ใน โลก 10 พระ องค์ ทรง อยู่ ใน โลก และ พระ องค์ ได้ ทรง สร้าง โลก และ โลก หา ได้ รู้ จัก พระ องค์ ไม่

พระสัญญายิ่งใหญ่แก่ผู้ที่เชื่อ

11 พระ องค์ ได้ เสด็จ มา ยัง พวก ของ พระ องค์ และ พวก ของ พระ องค์ นั้น หา ได้ ต้อนรับ พระ องค์ ไม่ 12 แต่ ส่วน บรรดา ผู้ ที่ ต้อนรับ พระ องค์ พระ องค์ ทรง ประทาน อำนาจ ให้ เป็น บุตร ของ พระ เจ้า คือ คน ทั้ง หลาย ที่ เชื่อ ใน พระ นาม ของ พระ องค์ 13 ซึ่ง มิ ได้ เกิด จาก เลือด หรือ ความ ประสงค์ ของ เนื้อ หนึ่ง หรือ ความ ประสงค์ ของ มนุษย์ แต่ เกิด จาก พระ เจ้า

พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์

14 พระ วา ทะ ได้ ทรง สภาพ ของ เนื้อ หนึ่ง และ ทรง อยู่ ท่า มก กลาง เรา (และ เรา ทั้ง หลาย ได้ เห็น สง่า ราศี ของ พระ องค์ คือ สง่า ราศี อัน สม กับ พระ บุตร องค์ เดียว ที่ บัง เกิด จาก พระ บิดา) บริบูรณ์ ด้วย พระ คุณ และ ความ จริง

คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-17; มก 1:1-11; ลก 3:1-18)

15 ยอห์น ได้ เป็น พยาน ถึง พระ องค์ และ ร้อง ประกาศ ว่า □ นี้ แหละ คือ พระ องค์ ผู้ ที่ ข้าพ เจ้า ได้ กล่าว ถึง ว่า พระ องค์ ผู้ เสด็จ มา ภาย หลัง ข้าพ เจ้า ทรง เป็น ไหญ่ กว่า ข้าพ เจ้า เพราะ ว่า พระ องค์ ทรง ดำรง อยู่ ก่อน ข้าพ เจ้า □ 16 และ เรา ทั้ง หลาย ได้

รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ 17 เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์ 18 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว 19 นี่แหละเป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกบรูโรทิต และพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็ม ไปถามท่านว่า □ท่านคือผู้ใด□ 20 ท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า □ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์□ 21 เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า □ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ □ ท่านตอบว่า □ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์ □ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ□ และท่านตอบว่า □มิได้□ 22 คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า □ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้อตอบผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร□ 23 ท่านตอบว่า □เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า □จงกระทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป□ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้□ 24 ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็นของพวกฟาริสี 25 เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า □ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา□ 26 ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า □ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก 27 พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้□ 28 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เขธาบาราฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

พระเมษโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า (ว

5:6)

29 วันรุ่งขึ้น ยอห์น เห็น พระเยซู กำลัง เสด็จ มาทาง ท่าน ท่านจึงกล่าวว่า □จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับ ความพิชิตบาปของโลกไปเสีย 30 พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้า ได้กล่าวว่า □ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่ กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า□ 31 ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรง เป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมา ด้วยน้ำ□ 32 และยอห์นกล่าวว่า เป็นพยานว่า □ข้าพเจ้าเห็น พระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และ ทรง สถิตบนพระองค์ 33 ข้าพเจ้าเอง ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่ พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์ นั้น ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลง มาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระ วิญญาณบริสุทธิ์□ 34 และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็น พยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า□

พระราชกิจของพระเยซู อันตรูว์ซั๊กชวนเปโตร

35 รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง ยอห์นกำลัง ยืน อยู่ กับ สาวก ของ ท่าน สอง คน 36 และ ท่าน มอง ดู พระ เยชู ขณะ ที่ พระองค์ ทรงดำเนินและกล่าวว่า □จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า□ 37 สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนั้น เขาจึงติดตามพระ เยชูไป 38 พระเยซูทรงเหลียวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขา ตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า □ท่านหาอะไร□ และเขา ทั้งสองทูลพระองค์ว่า □รับบี□ (ซึ่งแปลว่าอาจารย์□ ท่านอยู่ที่ไหน□ 39 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □มาดูเถิด□ เขาก็ไป และเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับ

พระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว 40 คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร 41 แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า □เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว□ ซึ่งแปลว่าพระคริสต์ 42 อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า □ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เราจะเรียกท่านว่าเศฟา□ ซึ่งแปลว่าศิลา 43 วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟีลิปจึงตรัสกับเขาว่า □จงตามเรามา□ 44 ฟีลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร 45 ฟีลิปไปหานาธานาเอลและบอกเขาว่า □เราได้พบพระองค์ผู้ที่ไม่เสสได้กล่าวถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสนาดพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธบุตรชายโยเซฟ□ 46 นาธานาเอลถามเขาว่า □สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ□ ฟีลิปตอบเขาว่า □มาดูเถิด□ 47 พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า □ดูเถิด คนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอุบาย □ 48 นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า □พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร□ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ก่อนที่จะฟีลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน□ 49 นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า □รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล□ 50 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก□ 51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังจากท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า

ขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์

2

งานสมรสและการอัศจรรย์ที่บ้านคานา

1 วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น 2 พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น 3 เมื่อน้ำองุ่นหมดแล้วมารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า **เขาไม่มีน้ำองุ่น** 4 พระเยซูตรัสกับนางว่า **หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับท่านแล้ว เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง** 5 มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า **ท่านจะสั่งพวกเขาให้ทำอะไร ก็จงกระทำตามเถิด** 6 มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำไบละสี่ห้าถึง 7 พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า **จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด** และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก 8 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า **จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด** เขาก็เอาไปให้ 9 เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา 10 และพูดกับเขาว่า **ใครๆ เขาก็เอาน้ำองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้ว จึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้** 11 การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์ 12 ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอรนาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

13 เทศกาลปีสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 14 ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่ 15 เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส้ พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ 16 และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า **□จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย□** 17 พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า **□ความร้อนใจ ในเรื่อง พระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมทับ ข้าพระองค์□** 18 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า **□ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไร ให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้□** 19 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า **□ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน□** 20 พวกยิวจึงทูลว่า **□พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบหกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ□** 21 แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์ 22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสตั้งนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคัมภีร์และพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น 23 เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปีสกา นั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ 24 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน 25 และไม่มีความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าจะอะไรมีอยู่ในมนุษย์

3

นิโคเดมัสกับการบังเกิดใหม่

1 มีชายคนหนึ่ง ในพวกฟาริสีชื่อนิโคเดมัสเป็นขุนนางของพวกยิว 2 ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า ข้ารับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย 3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ข้าเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ 4 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า ข้าคนชราแล้วจะบังเกิดใหม่ได้อย่างไรได้ จะเข้าไปในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ 5 พระเยซูตรัสตอบว่า ข้าเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ 6 ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ 7 อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่ 8 ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้ว่าลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน 9 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า ข้าเหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปได้ 10 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ข้าท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ 11 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่ 12 ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร 13 ไม่มีผู้ใดได้ขึ้น

ไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น 14 โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารนั้นใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น 15 เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ 16 เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ 17 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น 18 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า 19 หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว 20 เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ 21 แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยฟังพระเจ้า

คำพยานสุดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

22 ภาย หลัง เหตุการณ์เหล่านี้ พระเยซูก็เสด็จเข้าไปใน แคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา 23 ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนน ใกล้หมู่บ้านสาลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนก็พากันมารับบัพติศมา 24 เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก 25 เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิว เรื่องการชำระ 26 สาวกของยอห์นจึงไปหา ยอห์น และพูดว่า

□รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟาคน้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้นให้บังพิศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน□ 27 ยอห์นตอบว่า □มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา 28 ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์ 29 ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปีติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว 30 พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง□

ชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้ที่เชื่อ

31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเมืองบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลก และพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง 32 พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ใดรับคำพยานของพระองค์ 33 ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับใจตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง 34 เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวาทะของพระเจ้า เพราะพระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแด่พระองค์ 35 พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ 36 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

4

เสด็จผ่านแคว้นสะมาเรียไปแคว้นกาลิลี

1 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บัพติศมามากกว่า ยอห์น 2 (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) 3 พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก 4 พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย 5 พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคาร์ในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน

หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ

6 บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซู ทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง 7 มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า **□ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง□** 8 (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง□ 9 หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า **□ไหนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย□** 10 พระเยซูตรัสตอบนางว่า **□ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า □ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง□ เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า□** 11 นางทูลพระองค์ว่า **□ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน** 12 ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย□

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือบ่อน้ำภายใน

13 พระเยซูตรัสตอบนางว่า □ผู้ใดที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก
 14 แต่ผู้ใดที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีก
 เลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัว
 เขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์□ 15 นางทูลพระองค์ว่า □ท่าน
 เจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีก
 และจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่□ 16 พระเยซูตรัสกับนางว่า □ไป
 เรียกสามีของเจ้ามาเถิด□ 17 นางทูลตอบว่า □ดิฉันไม่มี
 สามีค่ะ□ พระเยซูตรัสกับนางว่า □เจ้าพูดถูกแล้วว่า □ดิฉัน
 ไม่มีสามี□ 18 เพราะเจ้าได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามี
 อยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง□ 19 นาง
 ทูลพระองค์ว่า □ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็น
 ศาสดาพยากรณ์□ 20 บรรพบุรุษของพวกเรานมัสการที่ภูเขานี้
 แต่พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม□
 21 พระเยซูตรัสกับนางว่า □หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด จะมีเวลา
 หนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ให้วันนมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขานี้
 หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม 22 ซึ่งพวกเจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก
 ซึ่งพวกเรานมัสการเรารู้จัก เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจาก
 พวกยิว 23 แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือ
 เมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระบิดาด้วยจิต
 วิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคน
 เช่นนั้นนมัสการพระองค์ 24 พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ
 และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและ
 ความจริง□ 25 นางทูลพระองค์ว่า □ดิฉันทราบที่พระเมสสิ
 ยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมา
 พระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา□ 26 พระเยซูตรัสกับนาง
 ว่า □เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น□ 27 ขณะนั้นสาวกของ
 พระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนา

กับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า □พระองค์ทรงประสงค์อะไร□ หรือ □ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง□ 28 หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า 29 □มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ□ 30 คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์ 31 ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูลเชิญพระองค์ว่า □พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด□ 32 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า □เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้□ 33 พวกสาวกจึงถามกันว่า □มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ□ 34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ 35 ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเถิด เราบอกท่านทั้งหลายว่า เกยหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาเขียว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว 36 คนที่เกยก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพิชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน 37 เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้นี้เป็นความจริง คือ □คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว□ 38 เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา□ 39 ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้น ได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า □ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ□

ชาวสะมาเรียได้รับความรอดเพิ่มขึ้นอีก

40 ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน 41 และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อเพราะพระดำรัสของพระองค์ 42 เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า □ตั้งแต่นี้

ไปที่เราเชื่อนั้นมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยิน
เอง และเรารู้แน่ที่ท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระ
คริสต์□ 43 ครั้นล่องไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่
นั้น ไปยังแคว้นกาลิลี 44 เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยาน
ว่า □ศาสดาพยากรณ์□ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน□
45 ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้
ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรง
กระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลาย
ได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

ทรงรักษาบุตรชายของขุนนาง

46 ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกา
ลิลีอีก อันเป็นที่ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำ
องุ่น และที่เมืองคาเปอรนาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชายของ
ท่านป่วยหนัก 47 เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้เสด็จมา
จากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอน
พระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรจวนจะ
ตายแล้ว 48 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □ถ้าพวกท่านไม่เห็น
หมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ□ 49 ขุนนาง
ผู้นั้นทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตร
ของข้าพระองค์จะตาย□ 50 พระเยซูตรัสกับท่านว่า □กลับ
ไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย□ ท่านก็เชื่อพระดำรัสที่
พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป 51 ขณะที่ท่านกลับไปนั้น
พวกผู้รับใช้ของท่าน ได้มาพบและเรียนท่านว่า □บุตรชาย
ของท่านหายแล้ว□ 52 ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยทุเลา
ขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า □ใช่หายเมื่อวานนี้เวลา
บ่ายโมง□ 53 บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาซึ่งพระเยซูได้ตรัส

กับตนว่า **บุตรชายของท่านจะไม่ตาย** และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งครว้เรือนของท่านด้วย ⁵⁴ นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี

5

ทรงรักษาคนป่วยที่สระเบธซาธา

¹ หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ² ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูแคะมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง ³ ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนพอมแห้ง กำลังคอยน้ำกระเพื่อม ⁴ ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากนํ้าในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไปใต้น้ำก่อน ก็ จะหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่ ⁵ ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว ⁶ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่าเขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า **เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ** ⁷ คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า **ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไป ในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว** ⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า **จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด** ⁹ ในทันใดนั้น คนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต ¹⁰ ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า **วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดพระราชบัญญัติ** ¹¹ คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า **ท่านที่รักษา**

ข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า **จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด** 12 เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า **คนที่สั่งเจ้าว่า จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด** นั้น เป็นผู้ใด 13 คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จหลบไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก 14 ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า **ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า** 15 ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่ได้รับการรักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู 16 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต 17 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **พระบิดาของเรา ก็ยังทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ทำด้วย** 18 เหตุฉะนั้นพวกยิวยิ่งแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า 19 ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำให้สิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย** 20 เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ 21 เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตขึ้นใหม่ ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิต ก็จะทำเหมือนกันนั้นนั่น 22 เพราะว่าพระบิดามีได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้

กับพระบุตร 23 เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตร เหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา 24 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว 25 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต 26 เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองนั้นใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์นั้นนั้น 27 และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

การฟื้นขึ้นมาสองแบบ

28 อย่าประหลาดใจ ในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ 29 และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้ประพาศติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้ประพาศติชั่วก็จะฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา

บรรดา พยาน ของ พระ เยชู ว่า ทรง เป็น พระ บุตร ของ พระเจ้า

30 เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไรเราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา 31 ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง 32 มีอีกผู้หนึ่งซึ่ง

เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง 33 ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปหา ยอห์น และยอห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง 34 เรามิได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด 35 ยอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของยอห์นนั้น 36 แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เรา ทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา 37 และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์ 38 และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น 39 จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา 40 แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต 41 เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์ 42 แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน 43 เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น 44 ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร 45 อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายหวังใจอยู่ 46 ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา 47 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อ

ถ้อยคำของเราอย่างไรได้□

6

ทรงเลี้ยงคนห้าพัน (มธ 14:13-21; มก 6:32-44; ลก 9:10-17)

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส 2 คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย 3 พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น 4 ขณะนั้น ใกล้จะถึงปีศาจซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกเขาแล้ว 5 เมื่อพระเยซูทรงเงยพระพักตร์ทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟีลิปว่า □เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้□ 6 พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟีลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด 7 ฟีลิปทูลตอบพระองค์ว่า □สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย□ 8 สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า 9 □ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้□ 10 พระเยซูตรัสว่า □ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด□ ที่นั่นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน 11 แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่那儿 และให้ปลาด้วยตามที่เขารำรณา 12 เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า □จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป□ 13 เขาจึงเก็บเศษ

ขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้ว
 นั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม ¹⁴ เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็น
 การอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า □แท้
 จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามา
 ในโลก□

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ (มธ 14:22-36; มก 6:45-56)

¹⁵ เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าเขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์
 ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาคาอีกแต่ลำพัง
¹⁶ พอค่ำลงเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปทะเล ¹⁷ แล้ว
 ลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอรนาอุม มีดแล้วแต่พระเยซู
 ก็ยังมีได้เสด็จไปถึงเขา ¹⁸ ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า
¹⁹ เมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร
 เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็
 ตกใจกลัว ²⁰ แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **□นี่เป็นเราเอง อย่า
 กลัวเลย□** ²¹ ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ
 แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น

การเทศนาของพระเยซูเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต

²² วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่
 'นั้น เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลง ไปเพียงลำเดียว
 และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้น ไปกับเหล่าสาวก
 แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น ²³ (แต่มี
 เรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส ใกล้สถานที่ที่เขาได้กินขนมปัง
 หลังจากท้องพระผู้เป็นเจ้าของเขาได้ทรงขอบพระคุณแล้ว□ ²⁴
 เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่
 ได้อยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคา
 เปอรนาอุม ²⁵ ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้น

แล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า □รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร□
 26 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามิใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิม 27 อย่าชวนชวายหาอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดรซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว□ 28 แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้□ 29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □งานของพระเจ้านั้น คือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น□ 30 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า □ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำหมายสำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง 31 บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้กินมานา ในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า □ท่านได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์□ □ 32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย 33 เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก □ 34 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด□ 35 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย 36 แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ 37 สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็คจะไม่ทิ้งเขาเลย 38 เพราะว่าเราได้ลงมา

จากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา³⁹ และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรานั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด⁴⁰ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรานั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย□⁴¹ พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า □เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์□⁴² เขาทั้งหลายว่า □คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเราก็รู้จัก เหตุใดคนนี่จึงพูดว่า □เราได้ลงมาจากสวรรค์□ □⁴³ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า □อย่าบ่นกันเลย⁴⁴ ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย⁴⁵ มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ว่า □ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า□ เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยิน ได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา⁴⁶ ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว⁴⁷ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์⁴⁸ เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น⁴⁹ บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต⁵⁰ แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย⁵¹ เราเป็นอาหารที่ธำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา□⁵² แล้วพวกยิวก็ทุ่มเถียงกันว่า □ผู้

นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร? ⁵³ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวตน ⁵⁴ ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราก็มีชีวิตรัตริย์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย ⁵⁵ เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเราเป็นของดื่มแท้ ⁵⁶ ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา ⁵⁷ พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น ⁵⁸ นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตรัตริย์ □ ⁵⁹ คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พวกสาวกไม่เข้าใจคำสั่งสอนของพระเยซู (มธ 8:19-22; 10:36)

⁶⁰ ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้น ก็พูดว่า □ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้ □ ⁶¹ เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ ⁶² ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร ⁶³ จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวไว้กับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต ⁶⁴ แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ □ เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์ ⁶⁵ และ

พระองค์ตรัสว่า □ เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า □ ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น □ □ 66 ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป

คำกล่าวถึงความเชื่อของเปโตร

67 พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า □ ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ □ 68 ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า □ พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์ 69 และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ □ 70 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย □ 71 พระองค์ทรงหมายถึงยูดา สอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นคนที่ จะทรยศพระองค์ คือคนหนึ่ง ในอัครสาวกสิบสองคน

7

การเลี้ยงในเทศกาลอยู่เพิงที่กรุงเยรูซาเล็ม

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ 2 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว 3 พวกพี่น้องของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า □ จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ 4 เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำอะไรได้ลับๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด □ 5

แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็มีได้เชื่อในพระองค์⁶ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า □ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของท่านมีอยู่เสมอ⁷ โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของโลกนั้นชั่ว⁸ พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะวายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา□⁹ เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงออกจากแคว้นกาลิลีเป็นการลับ

¹⁰ แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย¹¹ พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า □คนนั้นอยู่ที่ไหน□¹² และประชาชนก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า □เขาเป็นคนดี□ คนอื่นๆว่า □มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก□¹³ แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

พระเยซูที่เทศกาลอยู่เพียง

¹⁴ ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน¹⁵ พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า □คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย□¹⁶ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า □คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา¹⁷ ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง¹⁸ ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงหาเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ผู้ทรง

ใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย
 19 โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ
 และไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม 20 คนเหล่านั้นตอบว่า
 □ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน 21 พระเยซูตรัส
 ตอบเขาว่า □เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ
 22 โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หนัด (มิใช่ได้มาจากโมเสส
 แต่มาจากบรรพบุรุษ □ และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยัง
 ให้คนเข้าสู่หนัด 23 ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หนัด เพื่อ
 ให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะ
 โกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวัน
 สะบาโตหรือ 24 อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสิน
 ตามชอบธรรมเถิด □ 25 เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบาง
 คนจึงพูดว่า □คนนี้มีไข้หรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย 26
 แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้
 ได้ว่าอะไรท่านเลย พวกขุนนางรู้แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็น
 พระคริสต์แท้ 27 แต่เรารู้ว่าคนนี้มีมาจากไหน แต่เมื่อพระ
 คริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่า พระองค์มาจากไหน □
 28 ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ใน
 พระวิหารว่า □ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน
 แต่เรามีได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
 นั้นทรงสัตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์ 29 แต่เรา
 รู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรง
 ใช้เรามา □ 30 เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่
 ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลา
 ของพระองค์ 31 และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อใน

พระองค์และพูดว่า □เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ□ 32 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนชุบชิบกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์ 33 พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 34 ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้□ 35 พวกยิวจึงพูดกันว่า □คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ 36 เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า □ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา□ และ □ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้□ □

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือแม่น้ำประกอบด้วยชีวิต

37 ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า □ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม 38 ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า □แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น□ □ 39 (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับสงาราคี□

เห็นด้วยหรือต่อต้านพระเยซู

40 เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า □แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น□ 41 คนอื่นๆก็พูดว่า □ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์□ แต่บางคนพูดว่า □พระคริสต์จะมาจาก

กาลิลีหรือ ⁴² พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า พระคริสต์จะมา จากเชื้อสายของดาวิด และมาจากเมืองเบธเลเฮมซึ่งดาวิด เคยอยู่นั้น ⁴³ เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยก กัน ในเรื่องพระองค์ ⁴⁴ บางคน ใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มี ผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย ⁴⁵ เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหา พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้า หน้าที่ว่า ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา ⁴⁶ เจ้าหน้าที่ตอบว่า ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย ⁴⁷ พวกฟาริสีตอบเขาว่า พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ ⁴⁸ มีผู้ใดในพวกขุนนาง หรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ ⁴⁹ แต่ประชาชนหมู่หนึ่งที่ไม่รู้ พระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว ⁵⁰ นิโคเดมัส (ผู้ ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่ง ใน พวกเขา ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า ⁵¹ พระราชบัญญัติของเรา ตัดสินคนใด โดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ ทำอะไรบ้างหรือ ⁵² เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า ท่าน มาจากกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดา พยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี ⁵³ ต่างคนต่างกลับไปบ้าน ของตน

8

หญิงที่ถูกจับกุมโทษฐานล่วงประเวณี

¹ แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ ² ในตอนเช้าตรู่ พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมา หาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา ³ พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นี้ยืน อยู่ท่ามกลางฝูงชน ⁴ เขาทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า

หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่องประเวณีอยู่⁵ ในพระราชบัญญัติ
 ดินนั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่าน
 จะว่าอย่างไรในเรื่องนี้□⁶ เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์
 หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลง
 เอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนตั้งว่าพระองค์ไม่ได้ยิน
 พวกเขาเลย⁷ และเมื่อพวกเขายังทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ
 พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า □**ผู้ใดในพวกท่านที่**
ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน□⁸ แล้วพระองค์ก็
 ทรงโน้มพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก⁹ และ
 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจวิจิตรพิศ
 ชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่
 จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั่น
¹⁰ เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมีได้ทอดพระเนตรเห็นผู้
 ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า □**หญิงเอ๋ย พวก**
เขาที่ฟ้องเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ□¹¹ นาง
 นั้นทูลว่า □**พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย**□ และพระเยซูตรัส
 กับนางว่า □**เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่า**
ทำบาปอีก□

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก (ยอห์น 1:9)

¹² อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □**เราเป็น**
ความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่
 จะมีความสว่างแห่งชีวิต□¹³ พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์
 ว่า □**ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็น**
ความจริง□¹⁴ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □**แม้เราเป็นพยานให้**
แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้
ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่าจะ
 มาจากไหนและจะไปที่ไหน¹⁵ ท่านทั้งหลายย่อมพิพากษา

ตามเนื้อหนัง เรามีได้พิพากษาผู้ใด 16 แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเรามีได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา 17 ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า □คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง□ 18 เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามากก็เป็นพยานให้แก่เรา□ 19 เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า □พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน □ พระเยซูตรัสตอบว่า □ตัวเราก็คือ พระบิดาของเราก็คือ ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย□ 20 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คัลลิ่งเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ 21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า □เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้□ 22 พวกเขาจึงพูดกันว่า □เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า □ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้ □□ 23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า □ท่านทั้งหลายมาจากเมืองล่าง เรามาจากเมืองบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้ 24 เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของตัว□ 25 เขาจึงถามพระองค์ว่า □ท่านคือใครเล่า□ พระเยซูตรัสกับเขาว่า □เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น 26 เราก็อยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก □ 27 เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา 28 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □เมื่อท่านทั้งหลายจะ

ได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเราได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น ²⁹ และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามากก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดาได้ทรงตั้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ ³⁰ เมื่อพระองค์ตรัสตั้งนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์ ³¹ พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า □ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง ³² และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ³³ เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า □เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า □ท่านทั้งหลายจะเป็นไทย □ ³⁴ พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป ³⁵ ทาสนั้นไม่ได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป ³⁶ เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็จะเป็นไทยจริงๆ ³⁷ เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน ³⁸ เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน □ ³⁹ เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า □อับราฮัมเป็นบิดาของเรา □ พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ ⁴⁰ แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้ ⁴¹ ท่านทั้งหลายยอมทำ

สิ่งทีพ้อของท่านทำ □ เขาจึงทูลพระองค์ว่า □ เรามิได้เกิดจาก
 การล่องประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า □ 42 พระ
 เยชูตรัสกับเขาว่า □ ถ้า พระเจ้า เป็นพระบิดาของท่าน แล้ว
 ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่แล้ว เรา
 มิได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา
 43 เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะ
 ท่านทนฟังคำของเราไม่ได้ 44 ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของ
 ท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของ
 พ่อท่าน มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เดิมมา และมิได้ตั้งอยู่ในความ
 จริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพุดมุสามันก็พุด
 ตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มูสา และเป็นพ่อของ
 การมูสา 45 แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพุดความ
 จริง 46 มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป
 และถ้าเราพุดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา 47 ผู้ที่มา
 จากพระเจ้าย่อมฟังพระวณะของพระเจ้า เหตุฉนั้นท่าน
 จึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า □ 48 พวก
 ยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า □ ที่เราพุดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรีย
 และมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ □ 49 พระเยชูตรัสตอบว่า □ เราไม่มี
 ผีสิง แต่ที่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่าน
 ลบลู่เกียรติเรา 50 เรามิได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่
 มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา 51 เราบอกความ
 จริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบ
 ความตายเลย □ 52 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า □ เดียวนี้เรารู้
 แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสดาพยากรณ์ก็ตาย
 แล้ว และท่านพุดว่า □ ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่
 ชิมความตายเลย □ 53 ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของ
 เราที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้ว

ด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า□ 54 พระเยซูตรัสตอบว่า □ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มี ความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่า เป็นพระเจ้าของพวกท่าน 55 ท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์ เราก็เป็นคนมูสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และรักษาพระดำรัสของพระองค์ 56 อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้ว และมีความยินดี□ 57 พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า □ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ□ 58 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น□ 59 คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหิน จะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น

9

ทรงรักษาชายตาบอดแต่กำเนิด

1 เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนิน ไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็น ชาย คน หนึ่ง ตาบอด แต่ กำเนิด 2 และ พวก สาวก ของ พระองค์ทูลถามพระองค์ว่า □พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด□ 3 พระเยซูตรัสตอบว่า □มิใช่ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา 4 เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา เมื่อ ยัง วันอยู่ เมื่อ ถึง กลาง ค่ำ ไม่มีผู้ใดทำงานได้ 5 ตราบใดที่เรา ยัง อยู่ใน โลก เรา เป็น ความ สว่าง ของ โลก□ 6 เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงขว้าน้ำลายลงที่ดิน แล้ว ทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอดนั้น 7

แล้วตรัสสั่งเขาว่า **จงไปล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด** (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้ ⁸ เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า **คนนี้มีไข้หรือที่เคยนั่งขอทาน** ⁹ บางคนก็พูดว่า **คนนั้นแหละ** คนอื่นว่า **เขาค้ายคนนั้น** แต่เขาเองพูดว่า **ข้าพเจ้าคือคนนั้น** ¹⁰ เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า **ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร** ¹¹ เขาตอบว่า **ชายคนหนึ่งชื่อเยชู ได้ทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า **จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย**** ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้ ¹² เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า **ผู้นั้นอยู่ที่ไหน** คนนั้นบอกว่า **ข้าพเจ้าไม่ทราบ** ¹³ เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี ¹⁴ วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต ¹⁵ พวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกว่า **ทำอะไรตาเขาจึงมองเห็น** เขาบอกคนเหล่านั้นว่า **เขาเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น** ¹⁶ ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า **ชายคนนี้ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขาสามารถรักษาวันสะบาโต** คนอื่นว่า **คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร** พวกเขา ก็แตกแยกกัน ¹⁷ เขาจึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า **เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด** ชายคนนั้นตอบว่า **ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์** ¹⁸ แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ตากลับมองเห็นได้นั้นมา ¹⁹ แล้วพวกเขาถามเขาทั้งสองว่า **ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตาบอดมาแต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น** ²⁰ บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า **เราทราบว่าเป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด** ²¹

แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็คงไม่ทราบ จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้□ 22 ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา 23 เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า □จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว□ 24 คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า □จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้ว่าคุณชายคนนั้นเป็นคนบาป□ 25 เขาตอบว่า □ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้□ 26 คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า □เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด□ 27 ชายคนนั้นตอบเขาว่า □ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ□ 28 เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า □แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส 29 เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าจะมาจากไหน□ 30 ชายคนนั้นตอบเขาว่า □เออช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าคุณผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด 31 พวกเรารู้ว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น 32 ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่ยาบอดแต่กำเนิดมองเห็นได้ 33 ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้□ 34 เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า □แกเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ□ แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย 35 พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาได้ไล่

คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้น จึงตรัสกับเขาว่า **□เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ□** ³⁶ ชายคนนั้นทูลตอบว่า **□ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้□** ³⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า **□เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้นั้นเองที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า□** ³⁸ เขาจึงทูลว่า **□พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าเชื่อ□** แล้วเขาก็มีศรัทธาต่อพระองค์ ³⁹ พระเยซูตรัสว่า **□เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด□** ⁴⁰ เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า **□เราตาบอดด้วยหรือ□** ⁴¹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า **□ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า □เรามองเห็น□ เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่□**

10

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงที่ดี

¹ □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร ² แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ ³ นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป ⁴ เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้ว ก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไป เพราะรู้จักเสียงของท่าน ⁵ คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า□ ⁶ คำอุปมานั้น พระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย ⁷ พระเยซูจึงตรัสกับเขา

อีกว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย 8 บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็ได้ฟังเขา 9 เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร 10 ขโมยนั้นยอมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์ 11 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ 12 แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป 13 ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย 14 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา 15 เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เราก็รู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ 16 แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู แกะเหล่านั้นเราก็ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว 17 ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก 18 ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญญัติที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา□ 19 พระดำรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก 20 พวกเขาหลายคนพูดว่า □เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขาทำไม□ 21 พวกอื่นก็พูดว่า □คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ□

พระเยซูทรงเปิดเผยว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

22 ขณะนั้น เป็น เทศกาล เลี้ยง ฉลอง พระ วิหาร ที่ กรุง เยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว 23 พระเยซูทรงดำเนินอยู่ใน พระวิหารที่เลี้ยงของชาโลมอน 24 แล้วพวกยิวก็พากันมา ห้อมล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า □จะทำให้เราสงสัย นานสักเท่าใด ถ้าท่าน เป็น พระคริสต์ก็จงบอกเรา ให้ชัดเจน เกิด □ 25 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า □เราได้บอก ท่านทั้งหลายแล้ว และท่าน ไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำใน พระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา 26 แต่ท่าน ทั้งหลาย ไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่ เรา ได้บอกท่านแล้ว 27 แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรา รู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา 28 เราให้ชีวิตนิรันดร์ แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่ง ชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ 29 พระบิดาของเราผู้ ประทานแกะนั้น ให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใด สามารถชิงแกะนั้น ไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้ 30 เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน □ 31 พวก ยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย 32 พระ เยซูจึงตรัสกับเขาว่า □เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลาย ประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายหยิบก้อน หินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า □ 33 พวกยิว ทูลตอบพระองค์ว่า □เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำ ดี แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์ แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า □ 34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ในพระ ราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือ ว่า □เราได้กล่าว ว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ □ 35 ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่รับ พระวอนะของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ ไม่ได้ 36 ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้ง ไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกกว่า □ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท □

เพราะเราได้กล่าวว่า □เราเป็นบุตรของพระเจ้า□ อย่างนั้น หรือ 37 ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย 38 แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเกิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา□ 39 พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครึ่งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้

พระเยซูเสด็จไปยังสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงรับบัพติศมา

40 พระองค์เสด็จไปฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก และไปถึงสถานที่ที่ยอห์นให้บัพติศมาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น 41 คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า □ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์น ได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง□ 42 และมีคนหลายคนที่นี่ได้เชื่อในพระองค์

11

ลาซารัสได้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย

1 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่那儿 2 (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่□ 3 ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่□ 4 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า □โรคนั้นจะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเช็ดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะ

โรคนั้น 5 พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและ
 ลาซารัส 6 ตั้งนั้นครั้นพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซารัสป่วย
 อยู่ พระองค์ก็ยังทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสอง
 วัน 7 หลังจากนั้น พระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า **□ให้เรา
 เข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด□** 8 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า
 □พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเร็วๆนี้พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้าง
 พระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ□ 9
 พระเยซูตรัสตอบว่า **□วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้
 ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความ
 สว่างของโลกนี้ 10 แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะ
 สะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา□** 11 พระองค์ตรัสตั้ง
 นั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า **□ลาซารัสสหายของเราหลับไปแล้ว
 แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น□** 12 พวกสาวกของพระองค์
 ทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี□ 13
 แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิด
 ว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน 14 ฉะนั้นพระเยซู
 จึงตรัสกับเขาตรงๆว่า **□ลาซารัสตายแล้ว 15 เพื่อเห็นแก่
 ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้
 เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด□** 16 โรมัสที่เรียกว่า ดิโดมัส
 จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า □ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้
 ตายด้วยกันกับพระองค์□ 17 ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรง
 ทราบว่า เขาเอาลาซารัสไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว 18
 หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสาม
 กิโลเมตร 19 พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อ
 จะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ 20 ครั้นมารธาธู้ข่าว
 ว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่
 มารีย์นั่งอยู่ในเรือน 21 มารธาจึงทูลพระเยซูว่า □พระองค์

เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย
 22 แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบว่ สิ่งใดๆที่พระองค์จะ
 ทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์
 □ 23 พระเยซูตรัสกับเธอรว่า □**น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมา
 อีก** □ 24 มารธาทูลพระองค์ว่า □ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขา
 จะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา □ 25
 พระเยซูตรัสกับเธอรว่า □**เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมี
 ชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรา นั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้ว ก็ยังมีชีวิตต่อ
 อีก** 26 และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่อ
 อย่างนี้ไหม □ 27 มารธาทูลพระองค์ว่า □เชื่อ พระองค์เจ้าข้า
 ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของ
 พระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก □ 28 เมื่อเธอทูลดังนี้แล้ว เธอ
 ก็กลับ ไป และเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า □**พระอาจารย์
 เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า** □ 29 เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็
 รีบลุกขึ้น ไปเฝ้าพระองค์ 30 ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไป
 ในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น
 31 พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือนและกำลังปลอบโยนเธอรอยู่
 เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกับ
 ันว่า □**เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์** □ 32 ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระ
 เยชูประทับอยู่ และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาท
 ของพระองค์ทูลว่า □**พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่
 นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย** □ 33 ฉะนั้นเมื่อพระเยซู
 ทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวที่มาอยู่กับเธอร้องไห้
 ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์
 34 และตรัสถามว่า □**พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน** □ เขา
 ทูลพระองค์ว่า □**พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมาดูเถิด** □ 35 พระ
 เยชูทรงพระกัณแสง 36 พวกยิวจึงกล่าวว่า □**ดูเถิด พระองค์**

ทรงรักเขาเพียงไร 37 และบางคนก็พูดว่า □ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ□

พระเยซูที่อุโมงค์ฝังศพ บรรดาเพื่อนของมารีย์ได้กลับใจเสียใหม่

38 พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้ 39 พระเยซูตรัสว่า □จงเอาศิลากลับออกเสีย□ มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า ป่านนี้ศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขตายมาสี่วันแล้ว□ 40 พระเยซูตรัสกับเธอว่า □เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า□ 41 พวกเขาจึงเอาศิลากลับออกเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า □ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์ 42 ข้าพระองค์ทราบว่พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี้ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา□ 43 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า □ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด□ 44 ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □จงกลับไปปล่อยเขาไปเถิด□ 45 ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มาหามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อในพระองค์ 46 แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง

พวกบรูโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีหาโอกาสที่จะฆ่าพระเยซูเสีย

47 ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า □เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ 48 ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป□ 49 แต่คนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย 50 และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ□ 51 เขามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น 52 และมีใช้แทนชนชาตินั้นอย่างเดียวกัน แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน 53 ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย 54 เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดารถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์ 55 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว 56 เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยินอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว่า □ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ□ 57 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

12

ทรงพระกระยาหารเย็นที่บ้านเบธานี (มธ 26:6-13; มก 14:3-9; ลก 7:37-38)

1 แล้วก่อนปีสกาหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัส ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย 2 ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธา ก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่ง ในพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์ 3 มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมระดาบบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมา ขโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น 4 แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่ออูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระองค์ พูดว่า 5 **เหตุไฉนจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็นเงินสักสามร้อยเดนาเรียน แล้วแจกให้แก่คนจน** 6 เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือย่าม และได้ยักยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น 7 พระเยซูจึงตรัสว่า **ช่างเขาเถิด เขาทำอย่างนี้ เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา** 8 **เพราะว่ามีคนจนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป** 9 ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย 10 แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย 11 เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย (มธ 21:4-9; มก 11:7-10; ลก 19:35-38)

12 วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ ยินว่า พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม 13 เขาก็พากันถือใบ ของต้นอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า โยฮันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ 14 และเมื่อ พระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่งจึงทรงลาขึ้นเหมือนดั่งที่มีคำ เขียนไว้ว่า 15 ปริดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย ดูเถิด กษัตริย์ ของเธอทรงลูกลาเสด็จมา 16 ที่แรกพวกสาวกของพระองค์ ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่า ราศีสแล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึง พระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์ 17 เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรง ให้นำเขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้ 18 เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่า พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น 19 พวกฟาริสีจึงพูดกับ นว่า ท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตาม เขาไปหมดแล้ว

พวกกรีกจะใคร่เห็นพระเยซู

20 ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนี้ นมีพวกกรีกบ้าง 21 พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใคร่จะเห็นพระเยซู 22 ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟีลิปจึงไปทูลพระเยซู

พระเจ้าตรัสตอบจากฟ้า พระเยซูทรงสั่งสอน

23 และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์** จะได้รับสง่าราศี 24 เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะเป็นเมล็ดยาวเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก 25 ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้ในวันตรี 26 ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเรา ก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น 27 บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า **□ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้□** อย่างนั้นหรือ หามิได้ เพราะด้วยความประสงค์เองเราจึงมาถึงเวลานี้ 28 ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ□ แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า **□เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก□** 29 ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆก็พูดว่า **□ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์□** 30 พระเยซูตรัสตอบว่า **□เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา** 31 บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดียวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย 32 และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา□ 33 พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร 34 คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า **□พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์ เหตุไฉนท่านจึงว่า **□บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น□** บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า□** 35 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **□ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีก**

หนอยหนึ่ง เมื่อยังมี ความสว่างอยู่ก็จงเดิน ไปเถิด เกรงว่า
 ความมืดจะตามมาทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้
 ว่าตนไปทางไหน 36 เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงเชื่อ
 ในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง□ เมื่อพระ
 เยชูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และชอนพระองค์ให้พ้น
 จากพวกเขา 37 ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์
 หลายประการที่เดี๋ยวต่อหน้าเขา เขาทันทีก็ยังไม่เชื่อใน
 พระองค์ 38 เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่ง
 ว่า □พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้ง
 หลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้
 ไใด□ 39 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้
 กว่า 40 □พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจ
 ของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของ
 เขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะ
 รักษาเขาให้หาย□ 41 อิสยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสง่า
 ราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์ 42 อย่างไรก็ตามก็ดี
 แม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขา
 ไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เกรง
 ว่าเขาจะถูก ไล่ออกจากธรรมศาลา 43 เพราะว่าเขารักการ
 สรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า 44
 พระเยซูทรงประกาศว่า □ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หาได้เชื่อในเรา
 ไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 45 และผู้ที่เห็นเราก็เห
 ็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 46 เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง
 เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้ อยู่ในความมืด 47 ถ้าผู้ใดได้ยิน
 ถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่า
 เรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยโลกให้รอด
 48 ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่ง
 พิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษา

เขาในวันสุดท้าย 49 เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา 50 เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็มุ่งตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา□

13

ก่อนเทศกาลปัสกา (มธ 26:7-30; มก 14:17-26; ลก 22:14-39)

1 ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าจะถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด

ทรงล้างเท้าของพวกสาวก

2 ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ดลใจยูดา สอิส คาริ โอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์ 3 พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า 4 พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ 5 แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้ 6 แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ□ 7 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ□ 8 เปโตรทูล

พระองค์ว่า □พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้ □ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมี ส่วนในเราไม่ได้□ 9 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า □พระองค์ เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรด ล้างทั้งมือและศีรษะด้วย□ 10 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ผู้ที่ อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ ทุกคน□ 11 เพราะพระองค์ทรงทราบว่ ใครจะเป็นผู้ทรยศ พระองค์ เหตุฉะนั้น พระองค์จึง ตรัสว่า □ท่านทั้งหลาย ไม่ สะอาดทุกคน□ 12 เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และเอนพระกายลงอีกตรัสกับ เขาว่า □ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ 13 ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็น เจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น 14 ฉะนั้นถ้าเราผู้ เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้า ของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย 15 เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือน ดั่งที่เราได้กระทำแก่ท่าน 16 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้ และทูดจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ ใช้น้ำไปก็หามิได้ 17 ถ้าท่านรู้ดังนี้แล้ว และท่านประพฤติ ตาม ท่านก็เป็นสุข 18 เรามิได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เรา รู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า □ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกสันเท้าต่อเรา□ 19 เรา บอกท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อ เรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น 20 เราบอก ความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้น้ำไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้น้ำเรา□

พระเยซูพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ (มธ 26:20-25; มก 14:17-21; ลก 22:21-22)

21 เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยานว่า **□เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา□** 22 เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด 23 มีสาวกคนหนึ่ง que พระเยซูทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู 24 ซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขาทูลถามพระองค์ว่า คนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด 25 ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู สาวกคนนั้นก็ทูลถามพระองค์ว่า **□พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร□** 26 พระเยซูตรัสตอบว่า **□คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้□** และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาสิสคาริโอทบุตรชายซีโมน 27 เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว ซาดานก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **□ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด□** 28 ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น 29 บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า **□จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น□** หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ท่านแก่คนจนบ้าง 30 ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารชิ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน 31 เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า **□บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์ 32 ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติเดียวกันนี้ 33 ลูกเล็กๆเอ๋ย เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะ**

หนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ □ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้ □ 34 เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกัน และกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น 35 ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละ คนทั้งปวงก็จะรู้ได้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา□

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ (มธ 26:33-35; มก 14:29-31; ลก 22:33-34)

36 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน□ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป□ 37 เปโตรทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์□ 38 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เรามอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไถ่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง□

14

พระคริสต์ทรงตรัสถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ (1 คร 15:51-52; 1 ธส 4:14-17)

1 □อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย 2 ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย 3 และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย 4 ท่านทราบว่าจะจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น□ 5 โธมัสทูลพระองค์ว่า □

พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร 6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า ๗ เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา

การที่รู้จักพระเยซูก็คือการที่รู้จักพระบิดา

7 ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์ 8 ฟิลิปทูลพระองค์ว่า ๗ พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ 9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า ๗ ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า ๗ ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น 10 ท่านไม่เชื่อหรือว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามีได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ 11 จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเกิด

ผู้ที่เชื่อก็สามารถทำกิจการที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำมาแล้ว

12 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่อีก เพราะว่าจะไปถึงพระบิดาของเรา 13 สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระ

บุตร 14 ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น 15 ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของเรา

พระสัญญาแห่งพระผู้ปลอบประโลมใจ

16 เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป 17 คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน 18 เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน 19 อีกหน่อหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย 20 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน 21 ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและรักษามันผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา 22 ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า 23 พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก 23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า 24 ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา 24 ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษาคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา 25 เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน 26 แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา

พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว

สันติสุขสำหรับผู้ที่เชื่อ

27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย 28 ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า □เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก□ ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า □เราจะไปหาพระบิดา□ เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา 29 และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ 30 แต่ต่อไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา 31 แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด□

15

คำอุปมาเรื่องเถาองุ่นและกิ่ง

1 □เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา 2 กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น 3 ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน 4 จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน กิ่งจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเรานั้น 5 เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็น

นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้ไม่ได้เลย 6 ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้อถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้ทั้งในไฟเผาเสีย 7 ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น 8 พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา 9 พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา 10 ถ้าท่านทั้งหลายรักษบาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เรารักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ 11 นี่คือนสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม 12 นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน 13 ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน 14 ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา

คริสเตียนคือมิตรสหายของพระคริสต์

15 เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่าจะนายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าคุณสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว 16 ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้น

ให้แก่ท่าน 17 สิ่งเหล่านี้เราส่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรัก
ซึ่งกันและกัน

คริสเตียนที่ดีจะถูกเกลียดชัง

18 ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลก
ได้เกลียดชังเราก่อน 19 ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลก
ก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก
แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียด
ชังท่าน 20 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว
ว่า □ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา□ ถ้าเขาข่มเหงเรา
เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษาคำของเรา เขา
ก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย 21 แต่ทุกสิ่งที่เขาจะ
กระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จัก
พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 22 ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวก
เขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่อง
บาปของเขา 23 ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังพระบิดาของ
เราด้วย 24 ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามีได้กระทำการซึ่งไม่
มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขา ก็จะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้
เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา 25 แต่การ
นี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะ
สำเร็จ ซึ่งว่า □เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ□

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพยาน

26 แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจาก
พระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง
ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรง
เป็นพยานถึงเรา 27 และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย
เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว□

16

คำสัญญาแห่งการถูกข่มเหงของคริสเตียน (มธ 24:9-10; ลก 21:16-19)

¹ □เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะดุดใจ ² เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งคนใดที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า ³ เขาจะกระทำดั่งนั้นแก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา ⁴ แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน ⁵ แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า □พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน□ ⁶ แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเตือนให้โลกรู้สำนึก

⁷ อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไปพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน ⁸ เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา ⁹ ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา ¹⁰ ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก ¹¹ ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำทางคริสเตียน

12 เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ 13 เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น 14 พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย 15 ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย

พระ เยชู ทรง ปลอบ ใจ เหล่า สาวก เกี่ยว กับ การ
สิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระองค์

16 อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีก
หน่อยท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา 17 สาวก
บางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า □ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า
□อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อย
ท่านก็จะเห็นเรา□ และ □เพราะเราไปถึงพระบิดา□ เหล่า
นี้หมายความว่าอะไร□ 18 เขาจึงพูดกันว่า □นั่นหมายความว่า
ว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า □อีกหน่อย□ เราไม่ทราบว่ สิ
งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร□ 19 พระเยซูทรง
ทราบว่าเขาอยากทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า □ท่านทั้ง
หลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า □อีก
หน่อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็น
เรา□ 20 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้
และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลายจะ
ทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความ
ชื่นชมยินดี 21 เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความ

ทุกซ์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอครบแล้ว นางก็ไม่
ระลึกถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คน
หนึ่งเกิดมาในโลก 22 ฉะนั้นใดก็ดีขณะนี้ท่านทั้งหลายมีความ
ทุกซ์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี
และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้ 23 ใน
วันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา
พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน 24 แม้จนบัดนี้ท่าน
ยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อ
ความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม 25 เราพูดเรื่องนี้
กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็น
คำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง
26 ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่
บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน 27 เพราะว่า
พระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อ
ว่าเรามาจากพระเจ้า 28 เรามาจากพระบิดาและได้เข้ามา
ในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก 29 เหล่า
สาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า ๓ ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัส
สออย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำอุปมา 30 เดียวนี้พวก
ข้าพระองค์รู้ว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่จำเป็น
ที่ผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่า
พระองค์ทรงมาจากพระเจ้า 31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ๓
เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ 32 ดูเถิด เวลาจะมา เวลา
นั้นก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่าน
ทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียว
ไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา 33 เราได้บอกเรื่อง
นี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะ

ประสบความทุกข์ยาก แต่จะชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว□

17

การอธิษฐานอย่างมหาปุโรหิตของพระเยซู

1 พระเยซูตรัสตั้งนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า □พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ 2 ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น 3 และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขา รู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา 4 ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว 5 บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา 6 ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษย์โลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้รักษาพระดำรัสของพระองค์แล้ว 7 บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์ 8 เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขารู้แน่ชัดว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา 9 ข้าพระองค์

อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์ ¹⁰ ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์มิเคยรติในสิ่งเหล่านั้น ¹¹ บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขาจะอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์ ¹² เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ ¹³ และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลกเพื่อเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม ¹⁴ ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก ¹⁵ ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย ¹⁶ เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก ¹⁷ ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง ¹⁸ พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกฉันใด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกฉันนั้น ¹⁹ ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน ²⁰ ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเขาเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อ

ในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา 21 เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้ เชื่อว่า พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา 22 เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น 23 ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์ 24 พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก 25 โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา 26 ข้าพระองค์ได้ประกาศให้เขา รู้จักพระนามของพระองค์ และจะประกาศให้เขา รู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา□

18

พระเยซูในสวนเกทเสมนี ทรงถูกทรยศและถูกจับกุม (มธ 26:47-56; มก 14:43-50; ลก 22:47-53)

1 เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารชิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก 2 ยูดาสผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ 3 ยูดาสจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่ที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี ถืออโคมถือได้และเครื่องอาวุธไปที่นั่น 4 พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า **□ท่านทั้งหลายมาหาใคร□** 5 เขาทูลตอบพระองค์ว่า **□มาหาเยซูชานาชาเรี□** พระเยซูตรัสกับเขาว่า **□เราคือผู้นั้นแหละ□** ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย 6 เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **□เราคือผู้นั้นแหละ□** เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน 7 พระองค์จึงตรัสถามเขามากกว่า **□ท่านมาหาใคร□** เขาทูลตอบว่า **□มาหาเยซูชานาชาเรี□** 8 พระเยซูตรัสตอบว่า **□เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด□** 9 ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า **□คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว□** 10 ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส 11 พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า **□จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่มีดีม้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ□**

ทรงอยู่ต่อหน้าอันนาสและคายาฟาส (มธ 26:57-68; มก 14:53-65; ลก 22:66-71)

12 พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิว จึงจับพระเยซูมัดไว้ 13 แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน

เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น ¹⁴ คายาฟาสผู้นี้แหละที่แนะนำพวกยิวว่าควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด

เปโตรปฏิเสธพระเยซู (มธ 26:69-75; มก 14:66-72; ลก 22:54-62)

¹⁵ ซิโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิตและเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคุกหาสน์ของมหาปุโรหิต ¹⁶ แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพบกับหญิงที่เฝ้าประตูแล้วก็พาเปโตรเข้าไป ¹⁷ ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ เขาตอบว่า ข้าไม่เป็นที่ ¹⁸ พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นผิงไฟกัน เปโตรก็ยื่นผิงไฟอยู่กับเขาด้วย

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต

¹⁹ มหาปุโรหิต จึง ได้ ถาม พระ เยซู ถึง เหล่า สาวก ของ พระองค์ และคำสอนของพระองค์ ²⁰ พระเยซูตรัสตอบท่านว่า เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย ²¹ ท่านถามเราทำไม จึงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร ²² เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่น ได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ ²³ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเรา

พูดถูก ท่านตอบเราทำไม 24 อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ 25 ซิโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า **เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ** เปโตรปฏิเสธว่า **ข้าไม่เป็น** 26 ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรพันผูกตาก็กล่าวขึ้นว่า **ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ** 27 เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้น ก็ก็ขึ้น

เขานำพระเยซูไปอยู่ต่อหน้าปีลาต (มธ 27:1-14; มก 15:1-5; ลก 23:1-7)

28 เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคายาฟาสไปยังศาลปริทอเรียม เป็นเวลาเช้ามืด พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปริทอเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้ 29 ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า **พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้** 30 เขาตอบท่านว่า **ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน** 31 ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า **พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด** พวกยิวจึงเรียนท่านว่า **การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย** 32 ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า **พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร** 33 ปีลาตจึงเข้าไปในศาลปริทอเรียมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า **ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ** 34 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า **ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา** 35 ปีลาตทูลตอบว่า **เราเป็นยิวหรือ ชนชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร** 36 พระเยซูตรัสตอบว่า **อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของ**

เราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้ อาณาจักรของเรามีได้มาจากโลกนี้□ 37 ปีลาตจึงทูลถาม พระองค์ว่า □ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ□ พระเยซูตรัสตอบว่า □ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมา และเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา□ 38 ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า □ความจริงคืออะไร□ เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า □เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย

พระเยซูถูกพิพากษาว่าผิด บารับบัสได้รับการปลดปล่อย (มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ลก 23:18-25)

39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่าน ในเทศกาลปีสกา ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ□ 40 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอี กว่า □อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส□ บารับบัสนั้นเป็นโจร

19

พระเยซูได้รับการสวมมงกุฎหนาม

1 ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโบยตี 2 และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง 3 แล้วทูลว่า □ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ□ และเขาก็ตีบพระองค์ด้วยฝ่ามือ

ปีลาตมอบพระเยซูให้แก่ฝูงชน

4 ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า □ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย□ 5 พระเยซูจึงเสด็จออก

มาทรงมงกุฎทำด้วยหนาม และทรงเสื่อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □คุณนี่ซี□ 6 ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอิงว่า □ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย□ ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า □พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย□ 7 พวกยิวตอบท่านว่า □พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า□ 8 ฉะนั้นครั้งปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น 9 ท่านเข้าไปในศาลปรีโทเรียมอีกและทูลพระเยซูว่า □ท่านมาจากไหน□ แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด 10 ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า □ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้□ 11 พระเยซูตรัสตอบว่า □ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน□ 12 ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอิงว่า □ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อสู้อซีซาร์□ 13 เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบารธา

ชาวยิวไม่ยอมรับพระคริสต์เป็นกษัตริย์

14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า □ดูเถิด นี่คือนกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย□ 15 แต่เขาทั้งหลายร้องอิงว่า □เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน□ ปีลาตพูดกับเขาว่า □ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์

ยัของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ□ พวกบุโรหิตใหญ่ตอบว่า □ เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์□

ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน (มธ 27:33-54; มก 15:22-39; ลก 23:33-47)

16 แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป 17 และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่กะโหลก ศีรษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กล โกอธา 18 ณ ที่นั้น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอื่นสองคน คนละข้างและพระเยซูทรงอยู่กลาง 19 ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนกางเขน และคำประจานนั้นว่า □ เยชูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว□ 20 พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน 21 ฉะนั้นพวกบุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า □ ขออย่าเขียนว่า □ กษัตริย์ของพวกยิว□ แต่ขอเขียนว่า □ คนนี้บอกว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว□ □ 22 ปีลาตตอบว่า □ สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป□ 23 ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลองพระองค์ชั้นในด้วย ฉลองพระองค์ชั้นในนั้น ไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง 24 เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า □ เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้□ ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า □ เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน□ พวกทหารจึงได้กระทำดังนี้ 25 ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับน้ำสาวของพระองค์ มารีย์

ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมัคดาลา 26 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า **□หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด□** 27 แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า **□จงดูมารดาของท่านเถิด□** และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน 28 หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่า ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ จึงตรัสว่า **□เรากระหายน้ำ□** 29 มีภาชนะใส่น้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสบชูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์ 30 เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า **□สำเร็จแล้ว□** และทรงก้มพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

พระอัฐิของพระองค์ไม่หักเลย

31 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทูลหาของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่) 32 ดังนั้นพวกทหารจึงมาทูลหาของคนที่หนึ่ง และหาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์ 33 แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาจึงมิได้ทูลหาของพระองค์ 34 แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่ซี่ข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที 35 คนนั้นก็เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ 36 เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า **□พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักสักซี่เดียว□** 37 และมีข้อพระคัมภีร์อีก

กข้อหนึ่งว่า □เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้
แทง□

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มธ
27:57-60; มก 15:43-47; ลก 23:50-56)

38 หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆ
ของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจาก
ปีลาต และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระ
เยซูไป 39 ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลา
กลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสม คือมดยอบกับ
กฤษณาหนักประมาณสามสิบกว่ากิโลกรัมมาด้วย 40 พวก
เขาอัญเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าป่านกับเครื่องหอม
พันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว 41 ในสถานที่
ที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีส่วนแห่งหนึ่ง ในส่วนนั้นมี
อุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย 42 เพราะวันนั้นเป็น
วันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึง
บรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

20

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (มธ 28:1-10;
มก 16:1-14; ลก 24:1-43)

1 วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามีด มารีย์ชาวมักดาลามาถึง
อุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว 2 เธอ
จึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนหนึ่งที่พระเยซูทรง
รักนั้น และพูดกับเขาว่า □เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของออกไป
จากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้
ที่ไหน□ 3 เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนนั้น 4 เขา

จึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน ⁵ เขาก็มลงมองดูเห็นผ้าปูนวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน ⁶ ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้ววิ่งเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าปูนวางอยู่ ⁷ และผ้าพันพระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก ⁸ แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ ⁹ เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้งฟื้นขึ้นมาจากความตาย ¹⁰ แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อมารีย์ชาวมัคดาลา

¹¹ แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องให้อยู่เธอก็มลงมองดูที่อุโมงค์ ¹² และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท ¹³ ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า □หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม□ เธอตอบทูตทั้งสองว่า □เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน□ ¹⁴ เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าป็นองค์พระเยซู ¹⁵ พระเยซูตรัสถามเธอว่า □หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด□ มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า □นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป□ ¹⁶ พระเยซูตรัสกับเธอว่า □มารีย์เอ๋ย□ มารีย์จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า □รับโบนิ□ ซึ่งแปลว่า อาจารย์ ¹⁷ พระเยซูตรัสกับเธอว่า □อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้น ไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของ

เราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเรา และพระเจ้าของท่านทั้งหลาย□ 18 มารีย์มักดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกเว้นแต่โรมัส

19 คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า □สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด□ 20 ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี 21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า □สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันใด เราก็มิใช้ท่านทั้งหลายไปฉันนั้น□ 22 ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า □ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด 23 ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น□

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์อีกครั้งหนึ่งและโรมัสยอมเชื่อ

24 แต่ฝ่ายโรมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิโดมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา 25 สาวกอื่นๆจึงบอกโรมัสว่า □เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว□ แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า □ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยง

เข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแย้งเข้าไปที่สีข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย□ 26 ครั้นสว่างไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า □**สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด**□ 27 แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า □**จงยืนนิ้วมาที่นี่และดูมือของเรา จงยื่นมือออกคลำที่สีข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด**□ 28 โรมัสทูลตอบพระองค์ว่า □**องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์**□ 29 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □**โรมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข**□

ความมุ่งหมายของข่าวประเสริฐของยอห์น

30 พระเยซู ได้ ทรง กระทำ หมาย สำคัญ อื่นๆ อีก หลาย ประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่ง ไม่ได้จด ไว้ ใน หนังสือ ม้วนนี้ 31 แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

21

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกในแคว้นกาลิลี

1 ภาย หลัง เหตุ การณ์ เหล่า นี้ พระ เยซู ได้ ทรง สำแดง พระองค์ แก่ เหล่า สาวก อีก ครั้ง หนึ่ง ที่ ทะ เลติ เบเรียส และ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้ 2 คือ ซีโมนเปโตร โรมัส ที่เรียกว่า ดิโดมัส และนาธานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี

ลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน

การตกปลาที่ล้มเหลว

3 ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า **□ข้าจะไปจับปลา□** เขาทั้งหลายจึงพูดกับท่านว่า **□เราจะไปกับท่านด้วย□** เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย 4 แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่า**□**เป็นพระเยซู

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์และตรัสสั่งเหล่าสาวก อวนเต็มไปด้วยปลา

5 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า **□ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า□** เขาทูลตอบพระองค์ว่า **□ไม่มี□** 6 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **□จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง□** เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้ 7 สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า **□เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า□** เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หยิบเสื่อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่□ **□**แล้วก็กระโดดลงทะเล 8 แต่สาวกอื่นๆนั้นนั่งเรือเล็กๆมา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก ไกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น□ 9 เมื่อเขาขึ้นมานบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง 10 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **□เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง□** 11 ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด

พระเยซูทรงเลี้ยงเหล่าสาวก

12 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **□เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด□** และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า **□ท่านคือผู้ใด□** เพราะเขารู้ดีว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า 13 พระเยซูทรงเข้ามาหยิบขนมปังแจกให้เขาและทรงหยิบปลาแจกด้วย 14 นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์

□ซีโมน...ท่านรักเราหรือ□

15 เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว พระเยซูตรัสกับซีโมน เปโตรว่า **□ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ□** เขาทูลตอบพระองค์ว่า **□ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบที่ข้าพระองค์รักพระองค์□** พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า **□จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด□** 16 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองอีกว่า **□ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ□** เขาทูลตอบพระองค์ว่า **□ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบที่ข้าพระองค์รักพระองค์□** พระองค์ตรัสกับเขาว่า **□จงเลี้ยงแกะของเราเถิด□** 17 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า **□ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ□** เปโตรก็เป็นทุกจิตใจที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า **□ท่านรักเราหรือ□** และเขาทูลพระองค์ว่า **□พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบที่ข้าพระองค์รักพระองค์□** พระเยซูตรัสกับเขาว่า **□จงเลี้ยงแกะของเราเถิด**

สาวกจะต้องยอมตามพระเยซูไป

18 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า **เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอาเอง และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่าน**

แก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาด
เอวท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป 19 ที่
พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่
พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้น
แล้วจึงสั่งเปโตรว่า **จงตามเรามาเถิด** 20 เปโตรเหลียว
หลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนตัว
ลงที่พระทรงของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น
และทูลถามว่า **พระองค์เจ้าข้า** ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือ
ใคร 21 เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า
พระองค์เจ้าข้า คนนี้เป็นอย่างไร 22 พระเยซูตรัสกับ
เขาว่า **ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา นั้น จะเป็นเรื่อง
อะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด** 23 เหตุฉะนั้นคำ
ที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง
แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า **สาวกคนนั้นจะไม่ตาย** แต่
ตรัสว่า **ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา นั้น จะเป็นเรื่อง
อะไรของท่านเล่า** 24 สาวกคนนั้นแหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุ
การณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบ
คำพยานของเขาเป็นความจริง 25 มีอีกหลายสิ่งทีพระเยซูได้
ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า
แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English
King James Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a